

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Силистра, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

Членове: Теодора В. Василева
Добринка С. Стоева

при участието на секретаря Мирена В. Стефанова
като разгледа докладваното от Добринка С. Стоева Въззивно гражданско дело № 20233400500093 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе в предвид следното:

Въззивното производство е образувано по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ /ГДПБЗН/ - МВР против Решение № 260040 от 29.11.2022г. по гр.д.№ 593/ 2019 г. на Тутраканския районен съд /ТРС/, в частта, в която въззивникът е осъден да заплати на П. И. П. сумата от 1 380,69 лева – възнаграждение за положен извънреден труд за периода 10.01.2017г. - 30.09.2019 г., заедно със законната лихва, считано от 14.11.2019 г.; както и сумата от 211,36 лева – обезщетение за забава при заплащане на възнаграждението за извънреден труд, дължимо за периода 01.01.2017г. -13.11.2019 г., ведно с разноските по делото и ДТ. Въззивникът счита решението за неправилно, поради неправилно прилагане на материалния закон, а също така намира, че е необосновано. Моли за пълна отмяна на решението и отхвърляне на исквете, евентуално – за частична отмяна и частично отхвърляне. Претендира присъждане на разноски.

Ответната страна П. И. П., чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде потвърдено решението в обжалваната част. Претендират се разноски от адвокат на страната.

Съдът, като съобрази доводите на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното:

Жалбата е предявена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при спазени изисквания на чл. 259 и сл. ГПК, поради което е допустима.

Пред районния съд е заявена искова претенция с правно основание чл.178, ал.1,т.3 от ЗМВР във връзка с чл.187,ал.5, т.2 от ЗМВР, от настоящия въззиваем П. И. П. против въззивника пред тази инстанция, като моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати посочените по- горе суми.

Няма спор между страните, че през процесния период ищецът е служител на ответника и е заемал посочената в исковата молба длъжност. Работното му време е организирано на 24-часови смени, съгласно утвърдени графици, които регламентират дните на работа и на почивка. Този

специфичен режим на полагане на труд е наложил специфичния начин на отчитане и заплащане - сумирно на 3-месечен период.

Съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Разпоредбата на ал. 3 на чл. 187 от ЗМВР гласи, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период, като определянето на 24-часова смяна е по изключение.

При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават *средно* 8 часа за всеки 24 - часов период. Разпоредбата е възпроизведена по същия начин в чл.3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776 / 29.07.2016 г., която е подзаконовия нормативен акт, който урежда реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители, и е издадена от министъра на вътрешните работи.

Тълкувайки нормата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, в редакцията ѝ относима към процесния период /2017-2019г./ съдът счита, че тя не установява разрешена продължителност на труд през нощта от 8 часа, а има предвид, че работните часове на служителя, полагащ нощен труд не следва да надвишават *средно* 8 часа на всеки 24- часов период. Това произтича от въведената нормална продължителност на работното време от 8 часа дневно, което очевидно не може да бъде съблюдувано при работата на 12 и 24 смени /при които работните часове са 12, съответно 24 на смяна/, поради което следва да бъде гарантирано достатъчно време за почивка на служителя. Нормата има защитна функция по отношение на правото на служителя да почива достатъчно дълъг период, след като част от работните часове в смяната му са отработени през времето от 22.00 часа до 06.00 часа, като и в този случай, съобразно отработените часове, не следва да се надвишава нормалната продължителност на работното време от 8 часа за всеки 24 - часов период.

Нормата не съдържа дефиниция за допустима продължителност на нощния труд и не въвежда различно правило за нормална продължителност на нощния труд от 8 часа, каквото е разбирането на жалбоподателя. Такава дефиниция не се съдържа въобще в ЗМВР /в редакцията му относима към процесния период, т.е. преди изменението през 2020г./, както и в подзаконовите му нормативни актове. Това не е необходимо, тъй като нормата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР съдържа изрична препратка към КТ за държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., като указва, че същите се ползват със специалната му закрила. Част от тази специална закрила е изричната уредба на нощния труд в чл. 140, ал. 1 от КТ, съобразно която нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа, като нощен е трудът, който се полага от 22,00 ч. до 06,00 ч. /чл.140,ал. 2 КТ/.

Предвид на тази препратка, не може да бъде споделена тезата на ищеца по първоинстанционното производство, че е налице празнота в правната уредба и необходимост от прилагане на правни норми по аналогия. Поради това не е необходимо да бъде правен подробен анализ на цитираните и коментирания от страните наредби, а и такъв е направен подробно от първоинстанционния съд.

Следва да се има предвид, че тези наредби не противоречат на разпоредбите на КТ и ЗМВР, а уреждат в детайли начина, по който следва да се извърши изчисляването на извънредния труд. При спазване на цитираните по-горе законови разпоредби, практически и математически е невъзможно да бъде извършено изчисление без прилагане на коефициента 1.143, поради което е без значение посочен ли е той изрично в наредбата относима към обсъждания период.

Служителите на ответника се ползват със закрилата, предоставена от КТ, което означава, че нормалната продължителност на полагания от тях нощен труд следва да бъде 7 часа. Ищецът безспорно е полагал труд през нощта с продължителност от 8 часа, при разрешени 7 часа, като този труд не е отчетен и заплатен като извънреден. Не се оспорва от ответника, че до момента тази разлика не се е считала за отработено време извън нормата и съответно не е съобразявана при определяне норматива отработени часове, съответно положен извънреден труд.

При сумираното изчисляване на работното време, нощните часове труд следва да се приравняват към дневните /тъй като това е нормалната продължителност на работното време при по дневното му отчитане-8 часа/. Това налага и съотношението 8/7 и съответно коефициента 1.143. Изчисленията следва да се извършат с този коефициент и едва тогава да се направи преценката

налице ли е надвишаване на броя на разрешените работни часове за отчитания период, съответно дали ли е полаган извънреден труд.

В конкретния случай, тъй като работодателят не е прилагал този коефициент, работните часове заложи в графика му са в рамките на допустимото. След прилагането му /каквото е нормативното изискване/, броят на отработените часове се увеличава, факт който не е съобразен при изготвянето на графика и се е стигнало да полагането на извънреден труд.

В този смисъл съдът не споделя виждането на ответника, че се касае за фиктивни часове, които не са отработени от ищеца, а са получени при приравняването на нощния труд към дневен, което би било вярно ако ищецът бе полагал 7 часа труд през нощта. Напротив – в случая няма спор, че ищецът реално е положил труд през всичките 8 часа през периода от 22.00 до 06.00 часа.

Изложените по-горе аргументи не противоречат на изводите по Решение от 24.02.2022г. по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В постановеното от СЕС решение от 24.02.2022 г. е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква "а" от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по - кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд.

Следователно, отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав и не е налице противоречие. Факт е, че към обсъждания период нормалната продължителност на нощния труд и за служителите на ГДПБЗН е 7 часа.

Разрешението има значение за периода след изменението на ЗМВР от 2020 г. когато е въведена промяна в правната уредба и е прието, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа, което , според коментираното решение, не е в противоречие с правото на ЕС.

Становището на съда не противоречи и на това изложено в Тълкувателно Решение №1/2020г. постановено по тълкувателно дело № 1/2020г. по описа на ВКС, взето от Общото събрание на Гражданска колегия.

Това е така, тъй като това решение не съдържа анализ на правната норма регулираща правоотношението към разглеждания момент, а се обсъжда редакцията от 2020г. неотнормирана към обсъждания период. С цитираното изменение на закона /ДВ бр.60/2020г. / се въвеждат съществени изменения в правната регламентация на нощния труд и неговата продължителност. Въведена е продължителност на работното време през нощта от 8 часа. Това е видно от новата редакция на чл.187,ал.1 от ЗМВР, а именно:

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Нощен е трудът, който се полага между 22,00 и 6,00 ч. Приета е нова алинея 4-на чл. 187, според която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Тъй като нормалната продължителност на работното време през нощта вече е 8 часа, то коефициентът,/ако въобще е необходим, тъй като няма нужда от приравняване на часовете положен труд през нощта към тези, отработени през деня/ вече е 1. /съотношението на дневните часове труд към тези през нощта-8/8/.

Препратката към КТ съществува, но тъй като вече има изрична уредба на продължителността на работното време през нощта- 8 часа- то очевидно е, че се касае за запазване на другите специфични придобивки, свързани с полагането на нощния труд.

Именно тази нова уредба на правоотношенията е разгледана в цитираното Тълкувателно решение, но тъй като тя е неотнормирана за процесния случай и не е предвидено обратното действие на тези разпоредби, не следва да се съобразява при разрешаване на повдигнатия спор.

С оглед на това, като взе предвид обстоятелството, че направените от настоящата инстанция фактически и правни изводи съвпадат с тези, които е направил първоинстанционния съд в своето решение, съдът намира, че същото следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от спора, жалбоподателят дължи на адвокат Д. Ч. възнаграждение в размер на 459,21 лева за осъществената от него правна защита пред въззивната инстанция. Размерът на възнаграждението е конкретизиран в приложения по делото списък на разноските по чл. 80 ГПК, определено към минимума, указан в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, поради което не следва да бъдат обсъждани възраженията на ответната страна за прекомерността му.

Мотивиран от тези съображения, Окръжен съд – Силистра

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260040 от 29.11.2022г. по гр.д.№ 593/2019 г. на Тутраканския районен съд /ТРС/, в частта, в която въззивникът е осъден да заплати на П. И. П. сумата от 1 380,69 лева – възнаграждение за положен извънреден труд за периода 10.01.2017г. - 30.09.2019 г., заедно със законната лихва, считано от 14.11.2019 г.; както и сумата от 211,36 лева – обезщетение за забава при заплащане на възнаграждението за извънреден труд, дължимо за периода 01.01.2017г. -13.11.2019 г., ведно с разноските по делото и ДТ.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР, представлявана от ВПД Директора гл.комисар Александър Джартов, да заплати на адв. Д. Ч. от АК, гр. Силистра, сумата от 459,21 /четиристотин петдесет и девет лева и 21 ст./ лева, за осъщественото от него представителство и защита на П. И. П. пред въззивната инстанция.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____